

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: P. K.
bytem X

zastoupen Mgr. et Mgr. David Průša
sídlem MDH Legal s.r.o.
V Luhu 754/18 140 00 Praha 4

proti

žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem Třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2020, č.j. KUŽL-35584/2020, sp. zn. KUSP-35584/2020/DOP/Ků,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2020, č.j. KUZL-35584/2020, sp. zn. KUSP-35584/2020/DOP/Ků (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Zlína, odboru občansko-správních agend (dále též „prvostupňový orgán“), ze dne 15. 1. 2020, č. j. MMZL-183108/2019, sp. zn. MMZL-026119/2018-MaV-PŘ-OOSA-1062/2018 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o přestupku“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným tím, že spáchal následující přestupky:
 - I) Přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 5. zákona o silničním provozu. Tohoto přestupku se měl dopustit tím, že dne 9. 2. 2018 v době blízké 20:55 hodin, v obci Hvozdná, na ulici K Větráku, a po odbočení vlevo na ulici Větrná, se jako řidič motorového vozidla tovární značky Škoda Superb, registrační značky: X, neřídil pokyny k zastavení vozidla dávaným pomocí světelného výstražného zařízení umístěného na služebním vozidle Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Územního odboru Zlín, Obvodního oddělení policie Fryšták, i s rozsvíceným nápisem „STOP“, a i přes policisty dávaný pokyn k zastavení, s vozidlem pokračoval v jízdě až do zastavení s vozidlem u vjezdu ke garáži domu č. p. X, na ulici Větrná, nerespektoval pokyny policistů k zastavení vozidla, které byly dávány opakovaně (soustavně) a zřetelně, pomocí světelného výstražného zařízení umístěného na služebním vozidle Policie České republiky i s rozsvíceným nápisem STOP. Tímto jednáním měl z nedbalosti porušit ust. § 4 písm. b) zákona o silničním provozu.
 - II) Přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Tohoto přestupku se měl dopustit tím, že dne 9. 2. 2018 v době blízké 20:55 hodin, v obci Hvozdná, na ulici Větrná, v místě u domu č. p. X, jako řidič motorového vozidla tovární značky Škoda Superb, registrační značky: X, při kontrole prováděné hlídkou Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Územního odboru Zlín, Obvodního oddělení policie Fryšták, nepředložil na výzvu policistů ke kontrole řidičský průkaz a osvědčení o registraci vozidla, které musí mít řidič motorového vozidla u sebe dle ust. § 6 odst. 7 písm. a) a b) zákona o silničním provozu. Tímto jednáním měl z nedbalosti porušit ust. § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu.
 - III) Přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu. Tohoto přestupku se měl dopustit tím, že dne 9. 2. 2018, v době blízké 21:10 hodin, na služebně Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, Územního odboru Zlín, Obvodního oddělení policie Fryšták, ve Fryštáku na ulici Souhrady č. p. x, se jako řidič motorového vozidla tovární značky Škoda Superb, registrační značky: X, opakovaně odmítl na výzvu policisty podrobit se vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn jinou návykovou látkou. Tímto jednáním měl úmyslně porušit ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu.
3. Za uvedené přestupky mu jako správní trest byla podle ust. § 125c odst. 5 písm. a) a § 125c odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu, § 35 písm. b), a c), § 41 § 46 a § 47 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále také jen „zákon č. 250/2016 Sb.“), a uložena pokuta ve výši 28.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 12 měsíců s účinností

ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Dále mu byla uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku v paušální částce 1.000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

4. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení.
5. Nejprve se žalovaný zabýval hodnocením průběhu správního řízení v předmětné věci.
6. Žalovaný shledal, že v předvolání k ústnímu jednání na den 5. 2. 2019 byl obviněný poučen, že po ukončení ústního jednání bude mít možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, popřípadě navrhnout jejich doplnění. To může učinit po ukončení ústního jednání nejpozději do dne 11. 2. 2019 do 15:00 hodin. Z protokolu o ústním jednání dne 5. 2. 2019 vyplývá, že obviněný byl seznámen v plném rozsahu se spisovým materiálem a měl k tomuto seznámení dostatek času. Obviněný byl dále přítomen výslechu obou policistů a mohl jim klást otázky, rovněž do spisu doplnil písemné vyjádření k zákroku a postupu hlídky. Závěrem protokolu je konstatováno, že dokazování bylo dnešního dne (tj. 5. 2. 2019) ukončeno a správní orgán konstatuje, že v dané věci bude vydáno rozhodnutí. Obviněný protokol podepsal jako správný.
7. Tvrzení obviněného, že jej správní orgán nevyrozuměl, že ukončil shromažďování podkladů a nevyzval jej, aby se s nimi seznámil tak lze nazvat „kopáním do otevřených dveří“. Správní orgán naopak obviněnému explicitně sdělil, že ve věci bylo skončeno dokazování a že může vydat rozhodnutí. Poté již do spisového materiálu žádný podklad pro rozhodnutí nebyl doplňován. Obviněný tak měl všechna práva zachována.
8. Bez vlivu na zákonnost vedení řízení je i skutečnost, že správní orgán napadené rozhodnutí vydal až dne 15. 1. 2020, tj. více než jedenáct měsíců po ústním jednání dne 5. 2. 2019. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 22. 11. 2004, č. j. 6 As 50/2003-41 konstatoval, že „*lhůta 60 dnů podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích je lhůtou pořádkovou, jejíž nedodržení nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé*“. Pro zákonnost rozhodnutí je podstatné, že správní orgán vydal napadené rozhodnutí v rámci promlčecí doby.
9. Žalovaný nezjistil pochybení správního orgánu v průběhu vedení správního řízení v prvním stupni takové závažnosti, aby postupem správního orgánu byl obviněný zkrácen na právech, která mu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.
10. Následně se již žalovaný zabýval naplněním jednotlivých skutkových podstat přestupků a shledal, že prvostupňový orgán postupoval v řízení v souladu se zákonem a zjistil skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Dále se žalovaný zabýval uložením správního trestu a náhradou nákladů řízení a dovedl, že byly stanoveny v souladu se zákonem.
11. Při stanovení druhu správních trestů a jejich výměry byly správním orgánem zohledněna ustanovení § 37 - 41 přestupkového zákona, tzn., že bylo přihlédnuto k závažnosti přestupku, ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele. Žalovaný se domnívá, že represivní funkci správní trest pokuty (28.000 Kč) a správní trest zákazu

činnosti (12 měsíců) naplní svou represivní funkci a bude mít i výchovný a nápravný vliv.

III. Žaloba

12. Žalobce v žalobě předně namítal, že prvostupňový orgán provedl dokazování tak, že dne 5. února 2019 vyslechl žalobce, dne 11. února 2019 vyslechl zasahující policisty a dál se nic nedělo až do 15. ledna 2020, kdy téměř po roce od posledního úkonu ve věci vydal rozhodnutí. Žalobce má za to, že tímto postupem byl krácen na svých právech, neboť má zákonem stanovenou možnost se před ukončením shromažďování podkladů seznámit se spisovým materiálem a vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí.
13. Je sice pravdou, že prvostupňový orgán vyzval žalobce k seznámení se s podklady, ale nikoliv však před skončením shromažďování podkladů, nýbrž na počátku celého řízení. Pokud byl žalobce k seznámení se spisem vyzván dne 5. února 2019 a správní orgán skončí dokazování a rozhodnutí vydá až dne 15. ledna 2020, pak se zcela jistě nejedná o naplnění dikce ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Není povinností účastníka řízení se každý týden dotazovat, zda-li je ve spisovém materiálu něco nového, ale je povinností správního orgánu vyzvat účastníka před skončením shromažďování podkladů, k čemuž nepochybně došlo až 15. ledna 2020. Je zcela irelevantní, zdali správní orgán po tuto dobu něco konal či nikoliv, neboť pokud ve věci není vydáno rozhodnutí ve lhůtě stanovené ustanovením § 71 odst. 1 správního řádu, pak se účastník nepochybně domnívá, že k tomu je oprávněný důvod, tedy že správní orgán ve věci ještě koná dokazování. Účastník řízení totiž jedná v domněnce, že správní orgán je znalý správního řádu, včetně lhůt ve správním řádu uvedených.
14. K tomuto žalobce uvádí, že obdobná věc byla již řešena v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č.j. 7 A 112/2002-36, jehož právní věta zní: *Smyslem § 33 odst. 2 správního řádu je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi „před vydáním rozhodnutí“, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Účastník řízení si sám nemůže učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno; z výzvy správního orgánu k seznámení musí být zřejmé, že shromažďování podkladů bylo ukončeno.* Žalobce si je vědom, že tento judikát se vztahuje k tehdejšímu zákonu č. 71/1967 Sb., správní řád, nicméně dikce ustanovení tehdejšího ust. § 33 odst. 3 a současného ust. § 36 odst. 3 správního řádu je identická se stejným úmyslem zákonodárce, tento judikát je tedy dle názoru obviněného nadále platný. Skutečnost, že tato právní věta je i nadále platná a správní orgán má povinnost vyzvat účastníka k uplatnění tohoto práva a poskytnout mu dostatečný prostor vyplývá mimo jiné i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2015, č.j. 6 As 215/2014-28.
15. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ale i orgánu odvolacího, nebylo vydáno v zákonem stanovené lhůtě a správní orgán tak porušil zákon v neprospěch účastníka řízení. Za lhůtu „bez zbytečného odkladu“ (§ 71 odst. 1 správního řádu) nelze považovat dobu, kdy od posledního úkonu ve věci dne 11. 2. 2019 do vydání rozhodnutí dne 15. ledna 2020 uplynula doba skoro jednoho roku za neprosté nečinnosti správního orgánu. Je třeba zdůraznit, že na této nečinnosti nemá žalobce žádný podíl a jde tak zcela na vrub správního orgánu.

16. Žalobce je toho názoru, že prvostupňový správní orgán porušil práva žalobce tím, že jej před vydáním rozhodnutí, tj. v přiměřené lhůtě před 5. lednem 2020 nevyzval k seznámení se shromážděným materiálem a tím byl porušeno ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Za tuto výzvu dle žalobce není možno považovat výzvu ze dne 5. února 2019, když správní orgán spis neukončil, nevydal bez zbytečného odkladu rozhodnutí, jak mu zákon výslovně ukládá, a spisový materiál vedl až do 15. ledna 2020.
17. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost nahradit náklady soudního řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

18. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. V této souvislosti předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, včetně obsahu spisové dokumentace.
19. Stran námitky, že žalobce neměl možnost se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí, se žalovaný věnoval v napadeném rozhodnutí. Žalobce byl přítomen veškerému dokazování, které proběhlo při ústním jednání dne 5. 2. 2019. V předvolání o ústním jednání byl poučen o tom, že po skončení ústního jednání nejpozději do dne 11. 2. 2019 do 15:00 hod. má možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí.
20. Jediný podklad, který byl do spisového materiálu po 5. 2. 2019 doplňován, byl výpis z evidenční karty řidiče ze dne 13. 1. 2020. Spisový materiál nicméně obsahuje výpis z evidenční karty řidiče ze dne 15. 1. 2019. Poznatky z evidenční karty řidič správní orgány přičetly ve prospěch žalobce. Skutečnost, že se žalobce neseznámil s výpisem z evidenční karty řidiče ze dne 13. 1. 2020, ho ani hypoteticky nemohla poškodit, a ostatně se o tom žalobce ani konkrétně nezmiňuje. Argumentace žalobce se nese pouze v obecné rovině, aniž by specifikoval, v čem jej postup správních orgánů poškodil.
21. Oproti judikatuře citované žalobcem nabídl žalovaný novější judikaturu, konkrétně rozsudek ze dne 7. 4. 2016, č.j. 9 As 7/2016-22, kde bylo dovozeno, že povinnost správního orgánu formálně informovat účastníky řízení o skončení dokazování rozhodně nenastává. Dále žalovaný odkázal též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2019, č.j. 10 As 79/2018-29 a navazující usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 10. 2019, sp. zn. IV. ÚS 3153/19.
22. Stran tvrzeného nedodržení pořádkové lhůty pro vydání rozhodnutí žalovaný uvedl, že jde pouze o pořádkové lhůty. Pokud nekoná správní orgán v zákonné lhůtě, je možno se domáhat ochrany před nečinností. V tomto ohledu však žalobce nevyvinul žádnou aktivitu.
23. Žalovaný sám pak vydal napadené rozhodnutí bez zbytečného odkladu, když mu bylo odvolání postoupeno dne 28. 5. 2020 a žalovaný vypravil napadené rozhodnutí dne 5. 6. 2020.

V. Posouzení věci krajským soudem

24. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

- správní (dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
25. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
26. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
27. Ze **správního spisu** prvostupňového orgánu vyplývají následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Na základě oznámení přestupku ze dne 26. 2. 2018, úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 9. 2. 2018 a úředního záznamu ze dne 26. 2. 2018 (šetření v restauraci Na Osmeku ve Hvozdné) a úředního záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy ze dne 9. 2. 2018 (opakované odmítnutí dechové zkoušky na policejní služebně) jakož i videozáznamu pronásledování vozidla žalobce a provedení výzvy k podrobení se dechové zkoušce bylo zasláno žalobci oznámení o zahájení řízení a předvolání obviněného, které mu bylo doručeno ke dni 16. 1. 2019.
28. Ve správním spisu je dále založen výpis z evidenční karty řidiče ze dne 15. 1. 2019. Dále bylo provedeno ústní jednání dne 5. 2. 2019, jehož žalobce účastnil. Při něm byly provedeny shromážděné listinné podklady jako důkazy, a to včetně videozáznamu policejního zákroku. Žalobce při jednání uvedl, že žádné výsledky svědků ani provádění dalších důkazů nežádá. Žalobce trval na tom, že policejní zákrok byl nezákonný, neboť neprobíhal na veřejné komunikaci. Dále byl proveden důkaz výsledkem policisty pprap. L. B. a pprap. M. K. . Žalobce se výsledku aktivně zúčastnil a podával svědkům otázky. V rámci protokolu o jednání žalobce byl poučen, že mu byla dána možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a byl se všemi podklady pro rozhodnutí seznámen dle soupisu spisu, který je součástí spisového materiálu. Tento protokol žalobce vlastnoručně podepsal.
29. Následně byl znovu založen do spisu výpis z evidenční karty řidiče ze dne 13. 1. 2020 a výpis z bodového hodnocení řidiče, jehož aktuální stav byl 0 bodů. Kromě toho je ve spisu založen výpis z insolvenčního rejstříku (již založen dříve na č.l. 32 spisu).
30. Žaloba **není důvodná**.
31. Jelikož žalobce neprobíhal ve své žalobě vůbec proti zjištění skutkového stavu věci ani posouzení otázky viny ze spáchání předmětných přestupků, zabýval se krajský soud pouze namítanými procesními pochybeními správních orgánů.
32. K prvnímu žalobnímu bodu, v němž žalobce namítal porušení svého procesního práva se před ukončením shromažďování podkladů seznámit se spisovým materiálem a vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, krajský soud uvádí následující.
33. Podle § 36 odst. 3 správního řádu *musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí*. Z rozsudku NSS ze dne 26. 2. 2010, čj. 8 Afs 21/2009-243, č. 2073/2010 Sb. NSS, plyne, že účastník řízení má být o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí poučen tak, aby věděl, kdy budou všechny podklady shromážděné ve spisu. Podle tohoto rozsudku „je účelem seznámení

se s podklady pro vydání rozhodnutí právě možnost účastníka seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován“. Takovým okamžikem je v přestupkovém řízení typicky nařízené ústní jednání. Při něm se provádí dokazování, obviněný z přestupku má právo vyjádřit se k důkazům, ke skutečnostem, jež se mu kladou za vinu, seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 6. 2013, č.j. 1 As 24/2013-28, dále též rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2019, č.j. 10 As 79/2018 - 31).

34. Pokud žalobce odkazuje na poměrně starý (nikoliv však překonaný) judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č.j. 7 A 112/2002-36, publ. pod č. 303/2004 Sb. NSS je třeba v první řadě vnímat poněkud odlišný skutkový i normativní kontext tohoto rozhodnutí. Rozhodovací důvody tohoto judikátu jsou vyjádřeny právní větou, podle níž „*Smyslem § 33 odst. 2 správního řádu je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi „před vydáním rozhodnutí“, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Účastník řízení si sám nemůže učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno; z výzvy správního orgánu k seznámení musí být zřejmé, že shromažďování podkladů bylo ukončeno.*“ V řešené věci (šlo o jiný správní delikt zjištěný při provedené živnostenské kontrole, nikoliv o přestupek) postupoval správní orgán tak, že poučil účastníka řízení pouze na začátku při zahájení řízení. Navíc ze žalobcova vyjádření v průběhu správního řízení bylo zřejmé, že žalobce patrně bude i nadále požadovat upřesňující doplnění důkazů.
35. K takovému pochybení v předmětné věci nedošlo. Ze správního spisu zcela zřetelně vyplývá, že žalobce byl o svém právu seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim poučen při ústním jednání dne 5. 2. 2019. Sám pak v této fázi řízení svým vlastnoručním podpisem stvrdil, že se s klíčovými listinnými podklady pro rozhodnutí, které byly provedeny jako důkazy, seznámil a další důkazy nenavrhuje. Zároveň byl poučen, že navazujícím krokem ve věci bude vydání rozhodnutí o přestupcích. Postup prvostupňového orgánu tedy pro něj nemohl být nijak překvapivý.
36. Pokud se týká dodatečných listinných podkladů, které byly do spisu založeny, lze je vysvětlit časovým odstupem mezi konáním ústního jednání a vydáním rozhodnutí o přestupcích. Jde o opětovný výpis z evidenční karty řidiče datovaný dnem 13. 1. 2020 a dále výpis z insolvenčního rejstříku ze dne 13. 1. 2020. Uvedené listiny by mohly mít vliv na výslednou podobu zjištěného skutkového stavu věci, pokud by se v nich obsažené informace lišily od informací vyplývajících z dříve založených listin. Druhá označená listina pak mohla mít vliv pouze na podobu výroku o uložení správního trestu. Pokud by tedy předmětné listiny přinášely do věci nové poznatky, které by navíc nebyly žalobci známy, pak by žalobci nepochybně opětovně svědčilo právo na seznámení se s podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Ovšem tak tomu v předmětné věci nebylo, neboť nově získané údaje z obou registrů pouze potvrzovaly již zjištěné skutečnosti.

37. Lze tedy uzavřít, že od konání ústního jednání až do vydání napadeného rozhodnutí ve věci nebyly ke skutkovému stavu věci získány žádné obsahově nové podklady, které by zjištěný skutkový stav měnily. Za této situace je krajský soud ve shodě s žalovaným toho mínění, že k žádnému zásahu do práv žalobce nedošlo. Prvostupňový orgán vyhodnotil situaci v souladu s principem efektivity správního řízení, pokud již znovu nepostupoval podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (viz obdobně srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013 – 29, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2016, č.j. 9 As 7/2016 - 25). Účel tohoto práva nebyl v předmětné věci správními orgány dotčen a pravidlo tak bylo v předmětné věci zachováno.
38. Ke druhému žalobnímu bodu, jenž se týká skutečnosti, že prvostupňové rozhodnutí správního orgánu, ale i orgánu odvolacího, nebylo vydáno v zákonem stanovené lhůtě a správní orgány tak porušily zákon v neprospěch účastníka řízení, krajský soud uvádí následující. Lze souhlasit se žalobcem v tom, že prvostupňové řízení trvalo poměrně dlouhou dobu (od okamžiku zahájení řízení ke dni 16. 1. 2019 až do vydání prvostupňového rozhodnutí ke dni 15. 1. 2020 uplynul téměř rok). To je nepochybně postup rozporný s ustanovením § 94 zákona č. 250/2016 Sb., podle něhož platí, že *„pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, vydá je správní orgán nejpozději do 60 dnů ode dne zahájení řízení.“*
39. K tomu krajský soud ve shodě s doktrínou poznamenává, že jde sice o zákonnou, ale zároveň též pořádkovou lhůtu, která doplňuje – žalobcem citovanou – obecnou úpravu pořádkových lhůt pro vydání rozhodnutí obsaženou v ustanovení § 71 správního řádu. Jak uvádí komentářová literatura, nástrojem k vymáhání dodržování uvedených zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí o přestupku je pak především již zmíněná ochrana proti nečinnosti zakotvená v § 80 správního řádu, hypoteticky pak též ochrana proti nečinnosti správního orgánu zakotvená v ustanovení § 79 a násl. s. ř. s. Nedodržení lhůt se nemůže dovolávat ten účastník, který je způsobil. Uplatnění zásady rychlosti (a obdobně též hospodárnosti) postupů správních orgánů nadto nesmí být na újmu zákonem vyžadovanému zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (viz k tomu Kadečka, S. In. Bohadlo, D., Brož, J., Kadečka, S., Průcha, P. Rigel, F., Šťastný, V. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2018, s. 551-553).
40. Ustálená judikatura tyto závěry doktríny potvrzuje. To znamená, že porušení pořádkové lhůty správním orgánem při posouzení zákonnosti postupu správního orgánu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 a násl. nehraje relevantní roli. Porušení pořádkové lhůty nepředstavuje nezákonnost výsledného rozhodnutí správního orgánu. Jakkoliv je tedy překročení zákonných mantinelů „obvyklé“ lhůty pro vydání rozhodnutí o přestupku velmi značné a z pohledu obsahu správního spisu nedůvodné, nezakládá nezákonnost prvostupňového rozhodnutí.
41. Co se týká napadeného rozhodnutí, to bylo vydáno v řádu několika dnů poté, co bylo dne 28. 5. 2020 odvolání spolu se spisem žalovanému předloženo. Tudíž zde je námitka žalobce zcela lichá a mimoběžná. Souhrnně krajský soud uvádí, že ani námitky sdružené ve druhém žalobním bodě neshledal jako důvodné.

VII. Závěr a náklady řízení

42. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
43. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. března 2022

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce